

Cultius Culturals

Reflexions sobre un llibre que alguns volen prohibir

Publicat el 15 març 201715 març 2017 per gabinomm

i

1 Vote

No és la primera vegada que llegeixo, escolto o escric sobre la nomenclatura lligada al terrorisme que en els nostres mitjans de comunicació s'accepta hegemonícament l'opció d'adjectivar-la d'islamista en els millors dels casos o directament d'islàmica, en els pitjors. Avui ho farem a partir de la lectura de *L'islam avui. Alguns aspectes controvertits* (2016) una publicació que des de certs sectors s'ha demanat, fins i tot, la prohibició. Podríem dir que en aquest sentit m'esforço en el meu dia a dia i aprofito les poques finestres que puc arribar a tenir per fer proselitisme de la creuada terminològica de la professora Dolors Bramon, si em permeteu construir aquesta frase plena de termes religiosos utilitzats, volgudament, barroerament.

El xoc de civilitzacions no és nou en la història, això dels dos grans enemics, de les dues grans potències, dels dos grans imperis que dominen el món conegut ha estat una constant en tota la historiografia. I al final, la clau per mantenir aquesta falsa dualitat ha estat la simplificació d'un i altre bàndol per part de l'altre. És a dir, la simplificació com a pas previ a la manipulació. Jo sóc occidental, perquè tu ets oriental, jo sóc democràtic perquè tu ets un tirà, jo sóc lliure perquè tu estàs sotmès. I

així podríem anar fent i tirant dels tòpics que defineixen un occident, al quan, com bé recorda sovint la professora Dolors Bramon tenim coses com Guantánamo o la tanca sud de Melilla –afegiria- mentre que orient no seria res més que la conjunció de la barbàrie i la radicalitat. De fet acabem d'arribar als bàrbars, ni tan sols hem modificat en més de tres mil anys d'història el terme mediterrani per antonomàsia per definir a l'altre, tal i com també es recull en el llibre.

Així doncs, segurament és interessant complementar aquestes línies amb un breu apunt sobre com hem arribat fins aquí, i la transició del món dual de la guerra freda (capitalisme contra comunisme) i l'actual (occident contra orient) el trobem, a la perfecció, en l'administració Reagan. Aquest president dels EUA va ser capaç en els seus anys de govern de rebre als talibans a la Casa Blanca, ja que aquests eren els enemics dels nostres grans enemics; de protegir la Casa Blanca contra el que aleshores s'anomenava terrorisme internacional; i d'assegurar que el vertader objectiu dels sandinistes nicaragüencs era el de crear una Líbia a les portes dels EUA. És a dir, s'havia adonat que allò del bloc soviètic, dels comunistes, estava en clara decadència i calia trobar un altre cap de turc o boc expiatori, i per això va fer aquesta transició, que tot i que vista en perspectiva i resumida amb només tres exemples pot semblar barroera i poc creïble, la realitat és que ens ha portat a on estem ara (si em permeteu a mi, una simplificació, no sé si per manipular o més aviat per mirar de trobar contrapunts al discurs hegemònic).

Mentre recordem això, però, ens poden venir al cap un seguit d'exemples que desmunten, pels mateixos que la creen, la idea del món dual i del xoc de civilitzacions. Quantes vegades hem llegit adjectivar com a musulmà un futbolista famós? En canvi, quantes vegades hem sentit o llegit adjectivar de musulmà un delinqüent? Responent aquestes preguntes, òbviament, ens porta a unes altres. El problema és la religió? O el problema és un altre? O en tot cas no són només aquests problemes? Si el problema fos només la religió no podríem explicar com és que els màxims aliats d'occident són els països on tenen les lectures més retrògrades de la xaria, llei que fins i tot el llibre que ens ocupa nega la possibilitat de poder-se aplicar pel simple fet que és intentar unir i vendre com a llei sumats antagònics. Si el problema és l'islam, com és que el nostre rei es pot fer-se fotografies amb la família reial saudita en seminaris pagats per Morgan Stanley? Segurament les respostes no es troben només dins de la islamologia, i per això és tan important que des de la islamologia s'expliqui científicament de què parlem quan parlem d'islam i dels seus aspectes més controvertits, per així poder explicar que els problemes són uns altres. Perquè sinó al final a allò que assenyallem com a moro, i que val la pena recordar com es fa a les línies del llibre, d'on ve i com es crea el mot, acaba sent aquell que és més pobre que nosaltres, aquell que és més indefens que nosaltres i l'estranger és aquell que fa negoci i ens dona igual quina religió o moral tingui.

La dona és un dels màxims paradigmes que es sol utilitzar per tal de crear la dualitat orient i occident, per això, no és casual que ocupi un percentatge molt important del contingut final d'aquest llibre, en el que la professora Dolors Bramon fa un bon resum d'allò que es pot trobar en altres publicacions més extenses i monogràfiques com el de *Ser dona i musulmana*. En aquest cas, però, el que volíem era poder desmuntar la dicotomia entre el feminisme occidental i la submissió de la dona oriental. Paga la pena dir que malauradament desmuntar el paradigma de dona occidental lliure, és massa fàcil. Per exemple, la violència masclista mata més persones a occident que el terrorisme d'arrel islamista, però en canvi, els mitjans de comunicació parlen d'assassinats en els millors dels casos o directament de persona morta en mans de la seva parella sentimental, ni tan sols matada o

assassinada, però bé, sembla que la contundència per simplificar i generalitzar entorn al món islàmic no té replicacions en aspectes tals com la violència masclista occidental, la qual sembla que no es pugui adjectivar de terrorisme masclista, per exemple.

En aquest sentit no m'estic de deixar de comentar un parell de reflexions que la Fàtima Mernissi va fer reiteradament, recordant que les dones occidentals que s'atreveixen a parlar amb condescendència a les suposades dones sotmeses en el països de majoria musulmana, els hi recordava quina llibertat té una dona quan no pot comprar-se faldilles de la talla 38 en els centres comercials occidentals o de com les dones acadèmiques occidentals no poden traslladar aquell discurs feminista als barris populars de les seves ciutats occidentals. De nou, els problemes són molt més complexos, i el patriarcat, en tot cas ha estat utilitzat per les religions, i pels poders laics o econòmics, per perpetuar un seguit de pautes de domini d'una part vers l'altra.

Veiem com a Europa es busca i es crea una política que es basa en la por a un enemic comú, el que ens permet poder canalitzar les frustracions i problemes reals de la gent. La psicosi amb la que es juga en el militarista estat francès, per exemple, és clau per justificar la pèrdua de drets i llibertats. Si tu estàs amb els teus fills en un tramvia que ensenya vídeos de com actuar en cas d'atemptat terrorista, si quan arribes a les portes del museu que anaves a visitar hi ha un cartell que t'alerta que pots patir un atac, i pel camí t'has trobat patrullant l'exèrcit pel carrer, doncs segurament, vulguis o no vulguis, aniràs naturalitzant una situació de lluita i de guerra. I aquella conducta que es normalitza és la de la por, i al final, la norma la marquen les majories, tal i com diu, o malauradament deia, Zygmunt Bauman, les majories estadístiques són l'excusa per imposar-se a les minories.

A mode conclusiu i seguint la línia i les idees que hem intentat desgranar breument, val la pena destacar com aquesta ignorància, o millor dit, aquesta volguda desconexió de l'altre i d'aquell que es troba al marge, no només es pot resoldre des dels àmbits polítics. Cal que els mitjans de comunicació no actuïn de corrent de transmissió de les elits, sinó de contrapunt de les mateixes. Però sobretot cal que treballem per allò que ens marcarà el futur a mitjà i llarg termini: l'educació. En definitiva, lluny de les veus que han cridat per gairebé prohibir el llibre, creiem que hauria d'estar damunt de la taula de totes les persones que parlen, opinen o menteixen sobre l'islam i els seus mals, cada dia, és a dir, a totes les escoles i a totes les redaccions de premsa.

Gabino Martínez Muñoz (<https://twitter.com/gabinotgn>)

Articles relacionats:

Orfes d'Hebrón, recordeu les flors de l'estiu?

(<https://cultiusculturals.wordpress.com/2016/11/02/4355/>) Gabino Martínez

El dolor dels altres (<https://cultiusculturals.wordpress.com/2016/03/30/el-dolor-dels-altres/>) Diversos autors

Jordània, país refugi (<https://cultiusculturals.wordpress.com/2015/10/07/jordania-pais-refugi/>) Gabino Martínez

Un ramadà ple de generositat (<https://cultiusculturals.wordpress.com/2015/06/17/un-ramada-ple-de-generositat/>) Gabino Martínez

Eid mubarak per la festa del sacrifici

(<https://cultiusculturals.wordpress.com/2014/10/14/4168/>) Gabino Martínez

Advertisements

**Encontrar todo
lo que buscas
cuesta menos
de lo que crees**

RAST
CÓMODA de
3 cajones
€24

Ahora puedes **comprar online**

Publicat a [General](#), [Articles](#), [Català](#), [Món Àrab](#) Etiquetat [cultura](#), [history](#), [literatura](#), [mediterrani](#), [països àrabs](#), [religion](#) [Deixa un comentari](#)

[Bloc a WordPress.com.](#) de [WordPress.com.](#)